உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவம்

மலர் 1.] | இராக்ஷச௵ புரட்டாசி௴ 1915௵ செப்டம்பர்௴ | [இதழ் 9.

தேவாரம் - திருக்குறுந்தொகை.

மனிதர்கா ளிங்கே வம்மொன்று சொல்லுகேன்
கனிதந்தாற்கனி யுண்ணவும் வல்லிரே
புனிதன் பொற்கழ லீச னெனுங்கனி
இனிது சாலவு மேசற் றவர்கட்கே.

திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம்.

(145 - வது பக்கத்தொடர்ச்சி)

பிறகு நெடுநாள் கழிந்தபின்பு, சகல லோகங்களையுங் காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடும் சிவபெருமானார், தாம் நாயனாரிடம் கொடுத்து வைத்த வோடு மறைந்துபோம்படிச் செய்து, முன்போலவே சிவயோகி வடிவங்கொண்டு, நாயனார் வீட்டுக்கெழுந்தருளினார். பூசுநீறுபோல் உள்ளும் புனிதராகிய நாயனார், முன்போலவே அவரைப் பேரன்போடு வணங்கி "சுவாமி, தேவரீர் இவ்வேழையேன் மீது கருணைகூர்ந்து மறுபடியும் இவ்விடம் எழுந்தருளப்பெற்ற என் தவமேதவம். உள்ளே யெழுந்தருளி அடியேன் செய்யும் பூசையை யேற்றருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தனர். இறைவனார் "எனக்கு இப்போது நிற்க நேரமில்லை; என் உயிர் போலும் அருமையாகிய ஓட்டை நீ இதுவரையில் காப்பாற்றி இப்போது என்னிடங்கொடுப்பதே நீ யெனக்குச்செய்யும் சிறந்த பூசை; அவ்வோட்டைச் சீக்கிரங்கொண்டு வந்து கொடு" என்றனர்.

நாயனார் "சுவாமி, இதோ கொண்டுவந்து விட்டேன்" என்று விரைந்து உள்ளே போய் பார்க்க, ஓடு வைத்த விடத்தில் இல்லாமற் போகவே, அவர் மனம் திடுக்கிட்டுத் தமது மனைவியாரைக் கூப்பிட்

டுக் கேட்டனர். மனைவியாரும் தேடிப்பார்த்து மனங்கலங்கினர். இருவருமாகச்சேர்ந்து அங்கே வந்தவர்கள் போனவர்கள் எல்லாரையுங் கேட்டார்கள். யாருக்கும் ஒன்றுந் தெரியவில்லை. இவர்களிருவரும் பலமுறையும் பலவிடங்களிலும் தேடித்தேடிக் காணமல் அலுத்து, திகிலடைந்து நிற்கும்போது, இறைவனர் " இதோ கொண்டு வந்து விட்டேன் என்று சொல்லிப்போய், இவ்வளவு நேரமாக உள்ளே யிருந்துகொண்டு என்னசெய்கிறாய் ? உன்னுடைய செய்கை சந்தேகத்திற்கிடமாயிருக்கிறது ; சீக்கிரம் வா " என்றனர். அதைக்கேட்டு நாயனர் பயந்து ஓடி வந்து, சிவயோகியார் திருவடிகளில் அடியற்ற பனைபோல் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று " சுவாமி, தேவரீர் கொடுத்த வோட்டை அடியேன் என் உயிர்போல் மதித்து மிகவும் பாதுகாப்புள்ள விடத்தில் வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தேன். அது, என்னமாயமோ தெரியவில்லை, இப்போது காணப்படவில்லை. வீடெங்கும் தேடிப்பார்த்து விட்டேன். எல்லாரையும் கேட்டும் ஆயிற்று. அது காணமற்போனது மிகவும் அதிசயமாயிருக்கிறது. அதைத் தேடிக்கொண்டிருந்தமையால் இவ்வளவு தாமதமாயிற்று. அதற்குப் பதிலாக அதனினும் நல்ல புதியவோடு தருவேன்; அதைப் பெற்றுக்கொண்டு அடியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும்" என்றனர். சிவயோகியார் நாயனரைக் கோபித்துப் பார்த்து, "நீ என்ன பேச்சு பேசுகிறாய், உன் பேச்சை நான் நம்பவே மாட்டேன். நீ பொன்னோடு கொடுத்தாலும் எனக்குவேண்டாம். என் மண்ணோடே எனக்கு வேண்டும். சிவனடியார்களுக்கு ஓடு கொடுப்பது உனக்கு ஒரு வாணிபம்போலும். இந்த வியாபாரம் என்னிடத்தில் பண்ணவேண்டாம்" என்றனர். நாயனர் " எம்பெருமானே, நான் பொய் சொல்லவில்லை. குணமென்னுங் குன்றேறி நிற்கும் பெரியோராகிய தாங்கள் வஞ்சகமற்ற அடியேன் மீது இவ்வாறு கோபித்துக் கூறும் சொற்கள் என் உயிரை வதைக்கின்றன " என்றார். இறைவர், " நீ இப்படி யெல்லாம் பாசாங்கு பண்ணினல் உன்னைச் சும்மா விட்டுப்போய் விடுவேன் என்றெண்ணதே. உன்னைத் தப்பவொட்டாமல் யாவருங்காண மடக்கி என் ஒரு ஓட்டுக்குப் பதிலாக உன் உடல் பொருளாவி மூன்றையுங் கைக்கொள்வேன். மறுத்துப்பேசாமல் என் ஓட்டைக்கொண்டு வந்து கொடுத்து விடு" என்றார். தில்லை மன்றுடுங் கூத்தனர் இவ்வாறு நாயனரிடம் வந்து மன்றுடுதலும், நாயனர் "அடியேன் உடல் பொருளாவியாவும் தேவரீருடைய உடைமைகளே. தேவரீர் என்னை நம்பாவிட்டால், என்னை

நம்புமாறு யாது செய்யச்சொன்னாலும் செய்வேன். நெருப்பைக் கையிலேந்தச்சொன்னாலும் ஏந்துவேன்" என்றார். இறைவர் "நீ மிகவும் கெட்டிக்காரன்; தந்திரசாலி; நெருப்பைக் கையில் மாத்திரமா எடுப்பாய்; விழுங்கியும் ஏப்பமிடுவாய். அந்த வித்தையை நீ எனக்குக் காட்டவேண்டாம். உன் ஆசைமகனைக் கைப்பிடித்துக்கொண்டு குளத்தில் மூழ்கி என் ஓட்டை நீ அபகரிக்கவில்லையென்று சொல்லிச் சத்தியம் பண்ணிக்கொடு; உன்னை விட்டுவிடுகிறேன்" என்றார். நாயனார் "அவ்வாறு செய்ய எனக்குப் பிள்ளையில்லையே" என்றார். இறைவர் "தக்கார் தகவிலரென்பது அவரவர் எச்சத்தாற் காணப்படும். நீ பிள்ளையில்லாதவனென்று எனக்கு முன்னமே தெரியாமற் போய் விட்டது. உன் காதல் மனைவியைக் கைப்பிடித்தாவது குளத்தில் மூழ்கிச் சத்தியம் பண்ணித்தா" என்றனர். நாயனார், ஐயனே; எங்களுக்குள் ஒரு சபதம் உண்டு. அதனால் நான் அவ்வாறு செய்யவும் இயலாது" என்றார். இறைவர், பின்னும் கோபங்கொண்டவர்போல் நடித்து, "என்னோட்டைக் கொடாமலிருப்பதோடு, எதற்கும் ஒத்து வராமல் மறுத்து மறுத்துப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாய். இனி நான் உன்னைச் சும்மாவிட்டுப் போவதில்லை. தில்லைவாழந்தணர்கள் கூடியிருக்கும் பெரிய சபையில் இவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பேசப்போகிறேன்" என்று சொல்லி அந்தச் சபையை நோக்கி நடந்தார். பாங்கருணைத் தடங்கடலாகிய இறைவனார் முன்னே செல்ல, அக்கடலை நோக்கி அன்பெனும் ஆறு கரையது புரண்டு சென்றதென, நாயனார் அவர்பின் சென்றனர். சிவயோகியார் சபையையடைந்து பிராமணர்களைப் பார்த்து "நடுவுநிலைமை நீங்காது, எவ்வுயிர்க்குஞ் செந்தண்மை பூண்டொழுகும் அந்தணர்களே, நான் கிடைத்தற்கரிய ஓடு ஒன்று வைத்திருந்தேன். அதை இந்தக் குயவனுடைய சிவவேடத்தை நம்பியும், இவன் செய்த உபசாரங்களால் மயங்கியும், இவனிடத்தில் கொடுத்துவைத்தேன். அதை இப்போது கொடுக்கச்சொன்னால் இழந்துவிட்டேனென்கிறான். இழந்து விட்டதாகச்சொல்லி மனைவியின் கையைப்பிடித்துக் குளத்தில் மூழ்கிச் சத்தியம் பண்ணச்சொல்லிக் கேட்டேன். அதையும் செய்யமாட்டேனென்கிறான்" என்றனர். பிராமணர்கள் நாயனாரைநோக்கி "ஐயா, நீர் இதற்கென்ன சொல்லுகிறீர்" என்றார்கள். நாயனார், "சுவாமிகாள், இவர் என்னிடம் ஓடு கொடுத்து வைத்தது உண்மையே; அதை நான் பத்திரமாய் வைத்துப் பாதுகாத்துவந்தும், அது எப்படியோ மாயமாய்ப்போய்விட்டது. அதை நான் அபகரிக்கவேயில்லை"

என்றார். பிராமணர்கள் "இவர் தந்த வோட்டைநீர் இழந்தீராகில், இவர் இஷ்டப்படியே உம்முடைய மனைவியைக் கைப்பிடித்துக் குளத்திலே மூழ்கிச் சத்தியஞ்செய்து கொடுத்தலே நீதி" என்றார்கள். நாயனார் அதைக்கேட்டு, தாம் தமது மனைவியாரைத் தீண்டமாட்டாமையைக் குறித்துச் சொல்ல மாட்டாதவராய் "கூடுமானபடி குளத்திலே மூழ்கிச் சத்தியம் பண்ணித்தருகிறேன், வருக" என்று சொல்லி, தம்முடைய வீட்டுக்குப்போய் மனைவியாரை யழைத்துக் கொண்டு திருப்புலீச்சுரத்திற்கு முன்னுள்ள * திருக்குளத்தையடைந்து, ஒரு மூங்கிற்கோலை ஒருமுனையைத் தமது பத்தினியார் பிடிக்க மற்றொரு முனையைத் தாம் பிடித்துக்கொண்டு நீரிலிறங்கினார். அதைக்கண்ட சிவயோகியார், "நில், நில், உன் கபட நாடகத்தை யிங்கே காட்டாதே, இதற்கு நான் இசையேன். கோலை யெறிந்து விட்டு உன் மனைவியின் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு மூழ்கு" என்றார். திருநீலகண்ட நாயனார் அப்படிச் செய்யக்கூடாமையை உலகத்தார் அறியும்படி, முன்னாளிலே தாம் செய்த வேசிகமனமும், அதனாலுண்டாகிய சபதமும், அதனால் தாம் தமது மனைவி கையைப்பிடித்து மூழ்கமாட்டாமையும் சொல்லி நீரில் பத்தினியாருடன் மூழ்கினார். அவ்வாறு மூழ்கிக் கரையிலேறும்போது நாயனாரும் அவர் பத்தினியாரும் மூப்புப்பருவம் நீங்கி இளமைப்பருவம் உடையவர்களாய்க் காணப்பட்டார்கள். சிவயோகியார் மறைந்துவிட்டனர். தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். அங்கிருந்தாரியாவரும் அவ்வற்புதங்களைக் கண்டு அதிசயித்தார்கள். சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடு இடபாரூடராய் ஆகாயத்திலே தோன்றியருளினார். நாயனாரும் பத்தினியாரும் அம்மையப்பரைத் தரிசித்துக் கண்களில் ஆனந்த அருவி நீர்சொரிய பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்து தோத்திரஞ் செய்தார்கள் சிவபெருமானார் அவர்களை நோக்கி, "ஐம்புலன்களை வென்ற மேலோர்களே, என்றும் இவ்விளமை நீங்காது நம்மிடத்திலிருங்கள்" என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். அவ்விருவரும் அவ்வாறே சிவலோகத்தையடைந்து பேரின்பத்தை யனுபவித்து வாழ்ந்திருக்கப்பெற்றார்கள். இப்பெரியோர்கள் திவ்வியசரித்திரத்தை வாசித்து நாமும் இன்புறப்பெற்றோம்.

"வாளான் மகவரிந் தூட்டவல்லே னல்லன் மாதுசொன்ன
சூளா லிளமை துறக்கவல் லேனல்லன் றொண்டுசெய்து
நாளாறிற் கண்ணிடந் தப்பவல் லேனல்ல ஞனினிச்சென்
றாளாவ தெப்படி யோதிருக் காளத்தி யப்பருக்கே."

---

*நாயனார் மூழ்கிய காரணத்தினால் இத்திருக்குளம் இளமை நாயனார் குளம் என இப்போதும் வழங்கப்படுகின்றது.

ஒழுக்கம்.

திருநேரிசை.

உடம்பெனு மனைய கத்து ளுள்ளமே தகளியாக
மடம்படு முணர்நெய் யட்டி யுயிரெனுந் திரிம யக்கி
இடம்படு ஞானத் தீயா லெரிகொள விருந்து நோக்கின்
கடம்பமர் காளை தாதை கழலடி காண லாமே.

மனிதர்கள் கடவுளையடைவதற்குப் பலவழிகள் உண்டாயிருக்கின்றன. இவ்வழிகளை ஒழுக்கங்களெனவும், மதங்களெனவும், சமயங்களெனவும், நெறிகளெனவும் சொல்லப்படும். ஒழுக்கம் பொது வொழுக்கம் சிறப்பொழுக்கம் என இருவகைப்படும். இவற்றுள் பொது வொழுக்கமாவது எல்லாச் சமயத்தாராலும் அநுட்டிக்கப்படும் அறநெறியாம். சிறப்பொழுக்கமாவது ஒவ்வொரு சமயத்தாரும் அவ்வச்சமய நூல்களிற் கூறியவாறு செய்யும் கடவுள் வழிபாடாம். வாய்மை, பொறை, அருள், அன்பு, ஐம்புலனடக்கல், அவாவறுத்தல், கொல்லாமை, கள்ளாமை, கள்ளுண்ணாமை, புலால் மறுத்தல், பிறர்பொருள் தாரம் என்பனவற்றை இச்சியாமை முதலியன பொது வொழுக்கங்களாம். பஸ்மருத்திராக்கதாரணம், ஸ்ரீ பஞ்சாக்கர ஜெபம், சிவலிங்கார்ச்சனை, சிவனடியார் வழிபாடு, சிவாலயத்தொண்டு முதலியன சைவசமயிகளுக்குரிய சிறப்பொழுக்கங்களாம். கடவுளையடைவதற்கு இவ்விரண்டு ஒழுக்கங்களும் இன்றியமையாதனவாம். பொது வொழுக்கமின்றி வெறுஞ்சிறப்பொழுக்கத்தாலேனும், சிறப்பொழுக்கமின்றி வெறும் பொது வொழுக்கத்தாலேனும், கடவுளின் அருளைப்பெறலாகாது. இவையிரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று காரணகாரியங்களா யிருக்கின்றன. பொது வொழுக்கமுடையார்க்கே சிறப்பொழுக்கம் பயன் தரும். சிறப்பொழுக்கமுடையார்க்கே பொது வொழுக்கமு முண்டாகும். இதனையறியாதார் சிலர் பொது வொழுக்கமொன்றே யமையும், சிறப்பொழுக்கம் அநாவசியமாம் என்பர். நாம் நம்முடைய அறிவு ஆற்றல்களைக்கொண்டே, நம்மை யநாதியாகவே தொடர்ந்து மயக்கஞ்செய்யும் மாயையைக் கடக்க வல்லவர்களாயில்லை. பேரறிவும் பேராற்றலும் உள்ள பரமகருணாநிதியாகிய கடவுளின் அருளைக் கொண்டே அதனை வெல்லவேண்டும். அவரருளும் அவர் வழிபாடாகிய சிறப்பொழுக்கத்தாலன்றி யுண்டாகாது. அவரருள் உண்டாகாத போது மாயை நம்மைவிட்டு நீங்காது; மாயை நீங்காதபோது தீய குணங்கள் நம்மைவிட்டகலா; உத்தமகுணங்கள் நம்மை வந்த

டையா. இது பற்றியே தமிழ் வேதம் " திருநாகேச்சரத்துளானைச் சேராதார் நன்னெறிக்கட்சேராதாரே " எனவும், " திருவீழிமிழலை யானைச் சேராதார் தீநெறிக்கே சேர்கின்றாரே " எனவும் " வெண் ணீறணிகிலாதவரைக் கண்டாலம்மநா மஞ்சுமாறே ". எனவும் அரு ளிச்செய்தது.

வள்ளலார் சாத்திரம்.

விந்து மோகினி மானென விரிந்த
தத்துவக் காட்டிற் றனித்திடு முயிரை
ஆணவ வேங்கை யொருபா லடர்ப்ப
மாயைக் குடாவடி யொருபான் மயக்க
காமியக் கடமா வொருபாற் கறுவ
இருவினை மலைப்பாம் பொருபா லிழுக்க
ஆசையா மண்ணை யொருபா லறைய
குலமெனு ஞமலி யொருசார் குரைப்பக்
கல்விக் கானியா ரொருசார் கவரச்
சமயச் சூறை யொருசார் தாக்க
அவாவெனும் பகுதீ யறிவைக் கொளுவ
மாயா வாத வனசரர் வெருட்ட
இன்னண மாவி யிடருறுங் காலை
உயிரிடை யொளிபுக் கிருந்த வொருவரத்
தாயினுஞ் சாலத் தயாநிதி யிரங்கிக்
கட்கடை வாளாற் காடற மாற்றலும்
உட்கின யாவு முயிர்பிழைத் தன்றே.

இதனால் சிறப்பொழுக்கமாகிய சமய நெறிநின்று கடவுளின் அருளைப்பெற்றாலன்றி பொது வொழுக்கமுண்டாகா தென்பது விளங்கும். இதனைத் தாருகாவன முனிவர்களின் சரித்திரத்தாலும் உணரலாகும். சிவாலயங்களில் பிட்சாடனர் மகோற்சவம் கொண் டாடுவதும் இவ்வுண்மையை விளக்கும் பொருட்டேயாம். இனி, பொதுவொழுக்கமில்லாதபோது சிறப்பொழுக்கம் பயன்படாதென் பதை விளக்குவாம். கடவுள் பொது வொழுக்கங்களாகிய அருள், அன்பு, வாய்மை முதலியவற்றையே தமது திருமேனியாக உடைய வர். இவ்வொழுக்கங்களியாவரிடத்தில் இருக்கின்றனவோ, அவர் கள் மனமே அவர் கோயிலாகவும், அவர்கள் அன்பே அவர் வடிவ மாகவும் இருக்கின்றன.

திருமந்திரம்.

" அன்புஞ் சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலார்

அன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந் தாரே.

திருநேரிசை.

என்பலாற் கலனு மில்லை யேறலா லூர்வ தில்லை
புன்புலா ஞறு காட்டிற் பொடியலாற் சாந்து மில்லை
துன்பிலாத் தொண்டர் கூடித் தொழுதழுதாடிப்பாடும்
அன்பலாற் பொருளு மில்லை யையனை யாற னார்க்கே.

சகமலா தடிமை யில்லை தானலாற் றுணையு மில்லை
நகமெலாந் தேயக் கையா னுண்மலர் தொழுது தூவி
முகமெலாங் கண்ணீர் மல்கிமுன்பணிந் தேத்து மன்பர்
அகமலாற் கோயி லில்லை யையனை யாற னார்க்கே.

உலகத்தில் ஒவ்வொரு சமயத்தாருள்ளும் எண்ணிறந்தோர் தங்கள் தங்கள் சமயாநுட்டானங்களை யநுட்டிப்பவர்களாகக் காணப் பட்டாலும், இவர்களுள் முற்கூறிய பொது வொழுக்கமுடையார் மிகச் சிலரேயாயிருப்பதனால், இவர்களுள் கடவுளின் அருளைப்பெறு வோரும் மிகச்சிலரேயாயிருக்கின்றனர். இவர்கள் தங்கள் மனத்தூய் மையை வேண்டிக் கடவுளை வழிபடாமல் பிறபயன்களை விரும்பி வழி படுவதனால் இவர்களுக்கு மனத்தூய்மையும் உண்டாவதில்லை.

திருக்குறுந்தொகை.

நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே
புக்கு நிற்கும்பொன் னார்சடைப் புண்ணியன்
பொக்க மிக்கவர் பூவுநீ ருங்கொண்டு
நக்கு நிற்கு மவர்தமை நாணியே.

மனத்தூய்மையோடு, எதனையும் விரும்பாத மனத்தூய்மை யொன்றையே வேண்டி, கடவுளை வழிபடும் வழிபாடே தூய்மை யான வழிபாடாகும்.

திருக்குறள்.

வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்.

இதனால் பொதுவொழுக்க மில்லாவிடத்து, சிறப்பொழுக்கமாத் திரம் பயன்படாதென்பது விளங்கும்.

இதுவரையில் கடவுளின் அருளைப்பெறுதற்குச் சிறப்பும் பொது வுமாகிய இருவகை யொழுக்கங்களும் இன்றியமையாதன வென்பது விளக்கப்பட்டது.

(இன்னும் வரும்.)

நன்மை விதைத்தால் நன்மை விளையும், தீமை விதைத்தால் தீமைவிளையும்.

நம்முடைய மனமானது நன்மைவிதைத்தால் நன்மையும், தீமை விதைத்தால் தீமையும் விளையும் நிலமாயிருக்கின்றது. பெரியோர்கள் தங்கள் மனமாகிய நிலத்தை மிகவும் பாடுபட்டுத் திருத்தி, அதிலுள்ள வஞ்சகமாகிய கட்டையை வேரோடு களைந்தகற்றி, அன்பு என்னும் பாத்தியைக்கோலி, மெய் என்னும் எருவையிட்டு, பத்தி என்னும் ஒப்பற்ற விதையை நட்டு, ஆர்வம் என்னும் நீரைப்பாய்ச்சி, சாந்தம் என்னும் வேலியிட்டு, ஐம்புலன்களாகிய பட்டிமாடுகள் பிரவேசியாதபடி தடுத்துப் பாதுகாப்பார்கள். அப்போது அப்பத்தியாகிய விதையிலிருந்து ஞானம் என்னும் முளைதோன்றி, கருணையென்னும் தளிர் உண்டாகும். பிறகு, காமம், குரோதம் முதலிய கிளைகளைத்தோன்றுந் தோறுங் களைந்தெறிய, அது செழித்து வளர்ந்து, காணினுங் கேட்கினுங் கருதினுங் களிதரும் ஆராவின்ப வருங்கனி தரும். இக்கனியைப் பெரியோர்கள் உண்டு சுகித்து இருமாந்திருப்பார்கள். சிறியோர் முயற்சியின்றியும், நாளை நாளையென்று நாள் கழித்தும், தங்கள் மனமாகிய நிலத்தை முற்றிலும் பாழாக்கி, காமக்காடு மூடவிட்டு, ஐம்புலவேடர் வசப்படுத்தி, இச்சை யென்னும் விதையை விதைப்பார்கள். அதனால் அதில் எங்கும் நான் எனது என்னும் அகங்காரமமகாரங்களாகிய விஷம்பொருந்திய மரங்கள் அடர்ந்து முளைத்து வளர்ந்து, பொய்யாகிய கிளைகளைவிட்டு, பாவமாகிய இலைகளைப்பரப்பி, கொடுமையென்னும் பூக்களைப்பூத்து, துன்பமாகிய காய்களைக் காய்த்து, மரணமாகிய பழத்தைத்தர, அதனையுண்டு நரகில் வீழ்ந்து, தங்களுக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாமல் அழிவார்கள். இதனை நன்கு விளக்கிப் பட்டணத்தடிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

நேரிசையாசிரியப்பா.

உழப்பின் வாரா வுறுதிக ளுளவோ
கழப்பின் வாராக் கையற வுளவோ, அதனால்
நெஞ்சப் புனத்து வஞ்சக் கட்டையை
வேறற வகழ்ந்து போக்கித் தூர்வைசெய்
தன்பென் பாத்தி கோலி முன்புற
மெய்யெனு மெருவை விரித்தாங் கையமில்
பத்தித் தனிவித் திட்டு நித்தலு
மார்வத் தெண்ணீர் பாய்ச்சிநேர் நின்று

தடுக்குநர்க் கடங்கா திடுக்கண் செய்யும்
பட்டி யஞ்சினுக் கஞ்சியுட் சென்று
சாந்த வேலி கோலி வாய்ந்தபின்
ஞானப் பெருமுளை நந்தாது முளைத்துக்
கருணை யிளந்தளிர் காட்ட வருகாக்
காமக் குரோதக் களையறக் களைந்து
சேமப் படுத்துழிச் செம்மையி னோங்கி
மெய்ம்மயிர்ப் புளக முகிழ்த்திட் டம்மெனக்
கண்ணீ ரரும்பிக் கடிமலர் மலர்ந்து
புண்ணிய வஞ்செழுத் தருங்காய் தோன்றி, நஞ்சுபொதி
காள கண்டமுங் கண்ணொரு மூன்றுந்
தோளொரு நான்குஞ் சுடர்முக மைந்தும்
பவளநிறம் பெற்றுத் தவளநீறு பூசி
யறுசுவை யதனினு மறுசுவை யுடைத்தாய்க்
காணினுங் கேட்பினுங் கருதினுங் களிதருஞ்
சேணுயர் மருதமா ணிக்கத் தீங்கனி
பையப் பையப் பழுத்துக் கைவர
வெம்ம னோர்க ளினிதி னருந்திச்
செம்மாந் திருப்பச் சிலரிதின் வாராது
மனமெனும் புனத்தை வறும்பா ழாக்கிக்
காமக் காடு மூடித் தீமைசெய்
யைம்புல வேட ராறலைத் தொழுக
வின்பப் பேய்த்தே ரெட்டா தோடக்
கல்லா வுணர்வெனும் புல்வா யலமர
விச்சைவித் தருத்துழி யாமெனப் பெயரிய
நச்சு மாமர நனிமிக முளைத்துப்
பொய்யென் கவடுகள் போக்கிச் செய்யும்
பாவப் பஃறழை பரப்பிப் பூவெனக்
கொடுமை யரும்பிக் கடுமை மலர்ந்து
துன்பப் பல்காய் தூக்கிப் பின்பு
மரணம் பழுத்து நரகிடை வீழ்ந்து
தமக்கும் பிறர்க்கு முதவா
திமைப்பிற் கழியு மியற்கையோ ருடைத்தே.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய பக்தஜனசபை.

இச்சபையானது சென்னை இராயப்பேட்டையில் பற்பல அறிஞர்களால் தாபிக்கப்பட்டு 10 - வருடங்களாகச் செவ்வனே நடைபெற்று வருகிறது. இது பக்தஜனசபையென்ற பெயராலழைக்கப்படினும், இச்சபையார் பக்திவழி ஒன்றைமாத்திரம் மேற்கொண்டு ஒழுகாமல், அப்பத்திக்கு வித்தாயிருக்கின்ற கல்வியையோம்புதலும், தாம் கற்ற கல்வியைத் தம்மட்டும் பாராட்டிக்கொண்டிராமல் தெரிந்தவரையில் எல்லா ஏழைச் சகோதரரிடத்துஞ்சென்று போதித்தலும், ஞான

இந்நூலிற் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டது, அவன் 'நீதிபலவுந்தன்னு வுருவாம்' எனக்கொண்டு ஒளிரும் தூய தன்மையாம். இதன் மேல் உண்மையான ஆகமப்பிரமாணம் இன்றியமையாதது என்பதும், அது யுக்தி அநுபவங்கட்கு ஒருநாளும் முரண்பட்டிராதென்பதும் செவ்வனே விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விரண்டு பெரிய உண்மைகளைச் சிறிது மறந்தமையினாலன்றோ நம்மவரிற்பலர் புறமதத்தவர் நஞ்சமயத்தை இழித்துக்கூறுங்கால் நியாயவாயிலாய்த் தஞ்சமய மேன்மையை நிறுவமுடியாது தியங்கவேண்டியோராகின்றனர்!

இந்நூல் பின்னும் விவரிக்கும் பொருள்களாவன: கடவுளை சாஸ்திரகர்த்தாவாதல், சிருட்டிக்கிரமம், வேதங்களின் தோற்றம், அவைதம் பாகுபாடு, எழுத்துக்களின் பிறப்பு முதலியனவாம். வேதம் ஈஸ்வரவாக்கு எனல் எப்பொருளில் என்பதை விளக்கும் பகுதியும், சில சிவமூர்த்தங்களின் உட்கருத்தைவிளக்கும் பகுதியும் கவனிக்கத்தக்கன.

கடைசியாகத் தொடங்கப்பட்டுள்ள விடயம் சிவாகமங்கள் வேதசாரம் என்பதாம். இஃதொன்றை விரித்துக்காட்டிச் சிவாகமங்கள் உண்மைப்பிரமாண நூல்களேயாம் என்று நாட்டுவதே இந்நூலாசிரியரது கருத்தெனப்புலப்படுகின்றது. ஆயினும் இப்போது வெளிவந்துள்ள நூற்பகுதியில் இவ்விடயம் முற்றுப்பெறவில்லை. எஞ்சியபகுதியும் விரைவில் வெளிவரல் இன்றியமையாததாம். இப்புத்தகத்தை வாசிப்போர் அநேக ஐயங்களினின்றும் நீங்கிப், பல அரிய உண்மைகளை எளிதில் உணர்ந்து மகிழ்வர். இது ஆஸ்திகர்கட்கோர் பேர் அரணும்.

இந்நூலாசிரியர் தமது உயரிய கருத்தை நிறைவேற்றும் ஆற்றலுடையார் என்பது இந்நூலின் ஒட்பநுட்பங்களையும், இவர் முன்னமே சித்தாந்தம் என்னும் பத்திரிகையில் வெளியிட்டனவும், சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜக் கூட்டங்களில் வாசித்தனவுமான பலவியாஸங்களின் அருமையையும் உணர்ந்தார்க்கு எளிதில் விளங்கும். உண்மைச் சைவசமயத்தினிடத்து இவர் வைத்துள்ள பற்றுக்கு அளவில்லை. அன்றியும் இவர் என்ன இடுக்கண்வரினும், 'தன்னெஞ்சறிவது பொய்யற்க' என்னும் மொழிவழி நிற்கும் தீரராயுள்ளார். நூலின் முதற்பாகத்தைப் பலரும் பெற்று வாசித்து அவ்வழியாய் இரண்டாம் பாகத்தையும்விரைவில் வெளியிடும்படி இத்தகைய பெரியாரைத் தூண்டுதல், சிவாகமங்களின் பிராமாணியத்தை ஒத்துக்கொள்ளும் ஒவ்வொருவரையும் பொறுத்த கடைமையாம்.

ச. சச்சிதாநந்தன்.

அகத்தியர் திரட்டியருளிய தேவாரத்திரட்டின் உண்மைச்சிறப்பு.

136 - வது பக்கத் தொடர்ச்சி.

அல்லனூஉம், குருவுருவும் என்றதனுல் இருவினையொப்பும் மல
பரிபாகமும் சத்திநிபாதமும் கூடியபின்னரே பாலில் நெய்போல்
தோன்றுதிருந்த தமது முதலாகிய பரசிவம் தயிரில்நெய்போல் குரு
வெனவெளிப்பட்டு அருளுவன் என்பதும், வெண்ணீறு என்றதனுல்
வெளிப்பட்டுவந்த ஆசிரியன் மாயாமல சம்பந்தமாகிய தூலதேகம்
சுத்தியாதற் பொருட்டு பஸ்மதாரணத்தைச் செய்வனென்பதும்,
எழுத்தஞ்சும் என்றதனுல் தூலதேகவழியால் மாயாமல சுத்தியைச்
செய்ததுபோல் கன்மமல சம்பந்தமாகிய கரணங்கள் சுத்தியாதற்
பொருட்டு பஞ்சாக்ஷர உபதேசஞ்செய்வனென்பதும், கோயில் என்ற
தனுல் உபதேசஞ்செய்த பின்னர் கரணவழியால் கன்மமல சுத்தி
யைச் செய்ததுபோல் ஆணவமல சம்பந்தமாகிய தற்போதம் சுத்தி
யாகும்பொருட்டு ஆலயவழிபாட்டில் செலுத்துவனென்பதும், அர
னுருவம் என்றதனுல் ஆலயவழிபாடாகிய சரியாமார்க்கத்தினுல்
ஆணவமல சுத்திக்கு ஓர் வழிகாட்டிச் செலுத்தியதுபோல் தற்
போத வழியே பலபல வுருவங்களிற் சென்று சென்று அவ்வவ்வுரு
வங்களைப்பற்றி அவ்வவ்வண்ணமாகவே ஆதலாகிய ஆன்மாவின் சார்
போதத்தன்மையை விலக்கும் பொருட்டு சிவனுருவத்தை ஓர்தாவர
மூர்த்தியினிடத்தில் பாவித்து அப்பாவனுவழியே அவ்வுருவில் நீங்
காது நிற்கச்செய்யவல்ல கிரியையில் ஈடுபடச்செய்வனென்பதும்,
என்தலைமேல் ஆக்குந்திருவடி என்றதனுல் தற்போதசுத்தியைச் சரி
யாமார்க்கத்தினுலும் சார்போதப்போக்கைக் கிரியாமார்க்கத்தினு
லும் செய்ததுபோல் தற்போதவழியே சார்ந்து நின்ற ஆன்மஅறிவு
அருட்போத சம்பந்தத்தையடைய வேண்டுமாகலின் அது செய்ய
வல்ல யோகமார்க்கத்தில் பயிலச்செய்வனென்பதும், அர்ச்சனை யென்
றதனுல் யோகப்பயிற்சியால் ஆன்ம அறிவுக்கு அருட்சம்பத்தத்தை
யுண்டாக்கியதுபோல் அவ்வான்ம அறிவுசெல்லும் இடம் அநுபவிக்
கப்படும் பொருள்கள் இன்புறும் இன்பவேறுபாடுகள் யாவும் சிவா
காரமாகவே இருக்கவேண்டுமாகலின் அங்ஙனம் இருக்கச்செய்ய
வல்லநாமோச்சாரணையாகிய ஞானமார்க்கத்தில் இருத்துவனென்ப
தும், தொண்டு என்றதனுல் தேகசுத்தி கரணசுத்திபோதசுத்தி
யாகிய மூன்றும் முறையே சரியையாதி மூன்றான் முற்றுப்பெற்று

ஞானத்தால் ஆன்ம அறிவு சிவஞானமயமாய் விளங்கப்பெறினும் வேம்பினைத்தின்ற புழு அதனைநீக்கிக் கரும்பினைத்தின்னத் தலைப்பட்டு அதன் சுவையறியப்பெறினும் முன்பயின்றுவந்த பயிற்சி*வயத்தால் அவ்வேம்பினையே நோக்குமாறு போல முன்னைப்போத வுணர்வும், அவ்வுணர்வுக்குரிய சிற்றின்ப நுகர்ச்சியும் சிறிதே தோன்றுமாகலின் அது தோன்றுவண்ணம் செய்ய அயரா அன்பினையுடைய அன்பர் நடுவுளிருந்து அவரது வழிபாட்டில் நீங்காதிருத்துவனென்பதும் தோன்ற உண்மை உபதேசமுறையை விளக்கியவாறும்.

இதனால் சைவதருமத்தை மேற்கொண்டாருக்கு அச்சிவதருமமென்னும் விருக்ஷமானது சரியையாதி நான்கு பாதங்களையுடைத்தாய், அன்பென்னும் மார்க்கமாகச்சென்று, தன்னையுடையானாகிய இறைவனையும் அவனையுடையாளாகிய இறைவியையும் தன்மாட்டுவீற்றிருக்கச் செய்து, அவர்கண்டு களிக்கும்படி பிரகாசிக்குமாகலின் ஆசிரியன் சத்திநிபாதமுடையாரைச் சிவதருமவழியே செல்லச்செய்து பாசவிடுதியையும் சிவப்பேற்றையும் எய்தும் வண்ணம் செய்வனென்றறிக.

இவற்றால் ஞானநோக்கத்தை யளிக்க வல்ல குருவுருவத்தைக் காணப்பெறுதவரும், பஸ்மதாரணத்தால் சைவரென்று அழைக்கப்படாதவரும், ஸ்ரீபஞ்சாக்கர ஜபத்தால் சிவசொரூபத்தை யுணராதவரும், மலவாசனையை யொழிக்கவல்ல சரியையால் ஆலயவழிபாட்டைச்செய்யாதவரும், எளிதில் திருவருளை எய்துவிக்கவல்ல கிரியையால் காண வழிபாட்டைச் செய்யப் பெறுதவரும், தற்போதத்தினது சேட்டையை யடக்கி அதனை அருட்போத வழியிலே நிலைபெறுவித்துச் செலுத்த வல்ல சிவயோகத்தில் நிலைபெறுதவரும், சிவயோக முதிர்ச்சியால் அநாதி தொட்டு பல வுருவநாமங்களைக் கொண்டு தனக்கு வேண்டியவற்றை உபகரித்து வந்ததாகிய சிவஞானத்தைப் பெறுதவரும், அங்ஙனமான சிவஞானத்தைப்பெற்ற சிவானுபவச் செல்வவான்களது பணியின் திறத்தை எண்ணி யெண்ணி அவர்களது அன்பின்வழியே அன்புண்டாகப்பெற்று அவ்வன்பு மறவாவண்ணம் அவர்களது வழிபாட்டை மேற்கொள்ளாதவரும், சைவர்களென்று பெரியோர்களால் சொல்லப்படார் என்பதும், குருவுருவ முதலாகச் சொல்லப்பட்ட எட்டுமே சைவாங்கமென்பதும், புறத்தும் அகத்தும் காணப்படும் சைவ ஒழுக்கமென்பதும், வலியுறுத்தியுணர்த்தியவாறுமென்க.

இங்ஙனம் குருவுருவமுதல் தொண்டு ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட எட்டும் புறத்தும் அகத்தும் காணப்படும் சைவ ஒழுக்கமாமென்க.

சிவஞானயோகச் செல்வராகிய அகத்திய பகவான் தவயோகச் செல்வராகிய சிவாலயமுநிவருக்கு தேவாரப் பெருங்கடலைத் திரட்டத் தொடங்கியகாலத்தில் அப்பெருங்கடற்குரியாராகிய சமயாசாரியர்களது திருவுள்ளக்குறிப்பை யுணர்ந்து, அதனை சைவராயுள்ள யாவரும் உணர்ந்து அந்நெறியே நன்னெறியாம் என்று ஒழுகுமாறு குருவுருவம் வெண்ணீறு எழுத்தஞ்சும் என்னுமூன்றால் சைவ பூஷணம் இனைத்தென்பதும், கோயில் அரனுருவம் திருவடி அருச்சனை தொண்டு என்னும் ஐந்தால் முறையே பாச நீக்கமும், சிவப்பேறும் சிவபோகமும் சிவானுபவமும் சிவானந்தப் பெருக்கமும் உண்டாகும் வகை சரிபைமுதலிய நான்கால் என்பதும் விளங்கத் திரட்டியருளினரென்க.

இதனால் சரியை கிரியைகளை விட்டு யோகஞானங்களையே பரமாகக் கூறுவோர் சித்தாந்த வுணர்ச்சியைப் பெறாதவரென்பதும், அவரால் கூறப்படும் யோகம் சிவநிலையைக் காட்டாத அவயோகமென்றும், அஃதேபோல் அவராற் கூறப்படும் ஞானமும் சிவசொரூபமாக்க அறியாத அவஞானமென்றும், அறியச் செய்தது. அந்த அவயோக அவஞானங்களையுடையார் அருளைமறந்து தற்போதத்தையும், சிவனை மறந்து தன்னையும் மறவாத அவநிலையையுடையார் என்பதும், சிவயோக சிவஞானங்களையுடையார் தற்போதத்தையுந் தன்னையுமறந்து சிவனருளையும் சிவனையும் மறவாத தவ நிலையையுடையார் என்பதும் அறிவுறுத்தியதுமாம்.

இவ்வுண்மையைப் பசுநூல்களானும் பதிநூல்களானும் நன்றாக அறியலாம். எனவே சரியை கிரியா சம்பந்தமாக யோகஞானங்களைக் கூறு நூல்கள் எவையோ அவையே பதிநூல்களென்றும் சரியை கிரியைகளை மறந்து அவைகளையோர் பொருளாகவெண்ணாது, யோக ஞானங்களைக் கூறும் நூல்கள் எவையோ அவையே பசுநூல்களென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

பாசவலியால் பசுநூல் உணர்ச்சியுடையா ரெல்லாம் தற்போதத்தையும் தன்னையும் மறவாது வெண்ணீறு முதலியவற்றை மறந்து சரியை கிரியைகளின் மகிமையையும் மதிக்காது அவநெறிக்காளாகின்றனர். அருள் வலியால் பதிநூலுணர்ச்சியுடையா ரெல்லாம் அருட்போதத்தையும் சிவனையும் மறவாது வெண்ணீறு முதலியவற்றைப் பெறுதற்கரிய பெரும்பொருளாக எண்ணி சரியை கிரியைகளின் மகிமையுணர்ந்து சிவநெறிக்காளாகின்றனர்.

சைவசமயிகளென்று சொல்லப்படுவோர்க் கெல்லாம் சித்தாந்த

சைவசமயாசாரியர்களும் சித்தாந்தபோத ஞானசந்தானசாரியர்களும் ஆசாரியர்களே யன்றி வேறு எந்த ஆசாரியர்கள் உள்ளார். வேறு உடையோம் என்பாராயின் அவர்களை நல்லோர்கள், சைவர்கள் சைவசமயிகள் என்று சொல்லத்துணியார். ஏனெனில் சைவசமயாசாரியர்கள் முன்னர் தம்பால் சிவஞானசம்பந்த முடைமையை நன்குவிளக்கிப் பின்னர் அச்சம்பந்த முடைமைக்குரிய வழிபாடுகளைச்செய்ய சரியை கிரியைகளை உயிர்த்துணையாகப்பற்றி ஆலயங்கடோறும் சென்று சென்று ஆங்காங்கும் சிவபெருமானைப் பிரத்யக்ஷமாகக்கண்டு பாடிப்பாடி அப்போதுண்டாகும் அருள்வெள்ளம் எங்கும் பெருக்கெடுத்து வழியச்செய்தனர்.

சந்தானசாரியர்கள் சமயாசாரியர்களால் நிலைபெறுவித்த சரியை கிரியைகளையே தவநெறியாகக் கொண்டு அவ்வழியே பாசநீக்கமும் சிவப்பேறும் எய்தப்பெற்று சத்திநிபாதர்க்கெல்லாம் யோகஞானங்களை யுணர்த்தி அந்நிலைகுன்றுவண்ணம் "செம்மலர் நோன்றாள்" என்னும் இறுதிச் சூத்திரத்தில் ஓதப்பட்டிருக்கும் "வேடமும் ஆலயந்தானும் அரன் எனத்தொழுமே" என்றதை தமது ஆணைமொழியாகக் கூறி; சரியைகிரியைகளின் வழியே சைவரெனப்படுவோரெல்லாம் சிவஞானம் எய்தப்பெற்று உய்யுமாறு அருள் செய்தவர் மெய்கண்டாரன்றி வேறுயாவருள்ளார்.

இதனால் சைவசமயாசாரியர்கள் சிவஞானத்தினல் சரியை கிரியைகளைப் பிரகாசப்படுத்தினர்களெனவும், சந்தானசாரியர்கள் சரியை கிரியைகளால் ஞானத்தை நிலைபெறுவித்தார்களெனவும் சைவரெல்லாம் உண்மையாய் அறியத்தக்கதென்க.

இவ்வுண்மையை யுணரவல்ல சத்திநிபாதத் துண்மையாளர்கள் செய்யும் வழிபாடு சரியை கிரியைகளென்றும் அவர்கட்கு இறைவன் அநுக்கிரகஞ் செய்வது யோகஞானங்களென்றும் அறிதல் வேண்டும்.

ஏனெனில் யோகஞானங்கள் சிவனருளால் உண்டாகத்தக்கது. அச்சிவனருள் சரியை கிரியைகளால் உண்டாகத்தக்கது. இதனை நூல்முகத்தானும் அநுபவமுகத்தானுமுணரலாம். இவ்வுண்மையுணர்ந்த பெரியோரெல்லாம் இங்ஙனமே கூறியிருக்கின்றனர். கூறியவண்ணமே நின்று மிருக்கின்றனர்.

மெய்கண்டான் திருவடி வாழ்க.

வைதிக சைவசித்தாந்தப் பிரசங்க ரத்தினாகரம்

கா- ஏ. ஆலாலசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்.